

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt quosdam Deus gratiæ suæ adspiratione nescientes ad se trahit. Capvt
I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

vn.
Phi.
a

D. HENRICI

SVSONIS VIRI CELEBER-
RIMI DIALOGVS INSIGNIS DE

*præcipuis Christianæ pietatis adminiculis, & fa-
cilimaratione ad veram sapientiam, sum-
mamq; felicitatem pertin-
gendi.*

COLLOQVUNTVR SAPIENTIA,
& minister eius.

*Vt quosdam Deus gratiæ suæ adspiratione
nescientes ad se trahit.*

CAPVT I.

ANCamaui & exquisiui à Sapient. 9.
iuuentute mea, & quasiui
sponsam mihi eam assu-
mere.

Verba hæc in Sapientia
libro scripta leguntur, per-
tinentq; ad suauissimam,

longeque amabilissimam illam æternam Sa-
pientia. Quidã ætate adolescens, in primis suis
annis in dissimilitudinis regionem deflexerat,
& longius euagatus erat. Huic æterna Sapientia
spirituali quadam & ineffabili specie occurrēs
per dulcia eum traxit, & acerba, donec ad ipsi-
fimas eum diuinæ veritatis semitas reduceret.
Qui cum postmodum mēte reuolueret iucun-
dum & gloriosum illum DE I tractum, dixit

Dialogi hu-
ius argumē-
tum.

A ad Do-

N.

ad Dominum: A primis ætatis meæ initijs, dulcissime Deus, animus meus flagranti siti & desiderio quippiam infectatus est, quod quid sit, nequedùm satis compertum habeo. Equidem multis annis id medullitùs persecutus sum, eique ardentè inhiavi, nec tamè illo adhuc unquam pro voto positus sum. Nam quid reuera sit, me etiamnum aliqua ex parte latet. Et tamè quippiam est, cor animarum meam ad se rapiens & post se trahens, quo sine nunquam planè quietus esse poterò. In ipsa quidè pueritia mea, instar aliorum, in creaturis id perquirere institueram: sed quo ad illos me propius adiunxi, eò hinc longius aberravi: quantoq; in illis plùs quisiui, tanto huius minùs reperi. Quælibet enim rerum visibilibus species, antequam eas penitus persecutus essem, aut in eis conqueuissem, ita intus mihi loquebantur: Non sumus nos id quod inquiris. Atque hoc pacto creaturæ omnes semper me alio remiserunt ac propulerunt. Iam verò totus corde æstuo, illud consequi concupiscens: & licet sæpè numero depræhenderim, quid non sit, sed tamen quid sit, nondum mihi perspicuum est. Ecquid tandem est Deus omnipotens, aut cuiusmodi est, quod tam amantè & benignè me illicit & inuitat?

ÆTERNA SAPIENTIA. Non tu id agnoscis, cum tamen te suaviter complexum sit, & priusq; viam tibi præcluserit tuam, donec te sibi vni adiungeret? MINISTER: Nunquam mihi illud neque videre, neque audire contigit, itaque quid sit ignoro. SAPIEN. Meritò quidem id passus es. Etenim creaturarum familiaritas, & illius incuria id effecerunt. At nunc

inter-

Quà m. nihil
sit creaturis
igniti.

Quomodo
creaturæ nos
in Deum re-
mittant.

Intet nos intende obrutus, & respice quis sim.
 Equidem illud ipsum sum æterna Sapientia,
 quæ ex omni æternitate mihi te delegi cõple-
 xu perennis providentiæ siue prædestinationis
 meæ. Ego toties viam tuam spinis sepiui, quo-
 ties à me factus eras alienior, haud secus quàm
 si te dereliquissem. Atque ita in omnibus sem-
 per aduersi quippiam expertus es, quod se tibi
 opponeret: quod est certissimum electorum
 meorum signum, quod eos mihi ipsi applicare
 velim.

Molestiæ vitæ
 an fortuitæ.

Electiois
 signum cer-
 tiss. quod.

MI N. Tūne igitur illud es suauissima Sapi-
 entia, quod tam diu quæsiui, cui animus meus
 perpetim inhiauit? Et cur hucusq; tui manife-
 stam exhibitionē distulisti? Heu me, quorū diffi-
 ciles peragravi vias? SA P. Si quidem tum me
 tibi declarassem, non perinde sentiret & agno-
 sceres bonitatem meam, atq; modò eam intel-
 ligis. MI N. O bonitas immensa, quam suavi-
 ter, quam benignè te mihi exhibuisti. Cum nõ
 essem, creasti me: quando te deserueram, tu me
 minimè deseruisti: cū procul à te effugere vo-
 lui, dulcissimè cepisti me. Quamobrem si cor
 meum in mille scindi partes, atq; gaudiū suum
 posset circumplecti: si omnes vitæ meæ dies
 perpetuo tuæ amore & perfecta laude tecum ex-
 igere liceret, id mihi longè esset optatissimum.
 Reuera namq; beatus ille est, quem tu tam be-
 nignè præuenis & anteuertis, vt nusquam vera-
 tum perfrui requie sinas, donec in te vno velit
 acquiescere. Quando igitur tu ipsa es, ò æterna
 Sapientia, quam amo & ardeo, ne quæso despi-
 cias indignam creaturam tuam. Aspice, rogo,
 vt cor meum erga quæuis Mundi & prospera &
 aduersa

Verè beatus
 quis.

aduersa occaluerit. Visne ergò, vt etiam apud te semper obmutescat? Rogo, dulcissime Deus, permittite miseræ animæ meæ vel vnicum tibi proferre sermonem. Neq; enim redundans cor meum diutius sese cohibere potest. Atqui in toto hoc terrarum orbe neminem habet, in quo se recreet aut oblectet, nisi in te suauissime Domine, frater amantissime. Tu solus Domine, probè nôsti & perspicias cordis amantis ingenium: neque te later non posse id quenquam amore prosequi, quod nulla ratione cognoscat. Cùm igitur te solum diligi velis, da pleniorē tui notitiā, quo te perfecta charitate complectar. **SAP.** Processus siue effluxio rerum omnium, ex sua prima origine Deo naturali ordine à præstantioribus ad infima deducitur: reditus autem in eandem originem, fit per inferiora vsque ad suprema. Si igitur in mea ineffabili diuinitate contemplari voles, dabis operam, vt in mea afflictionibus attrita humanitate nosse & amare discas. Hæc enim compendiosior est ad æternam beatitudinem Via.

Beatus ad
beatitudinē
via quæ.

MIN. Quando ita se res habet, equidem te nunc admoneo Domine, immensi illius amoris, quo adductus è sublimi paterni cordis throno in hoc exilium, & in tantam tui abiectiōē & contemptum triginta & tribus annis te demisisti, præcipuamq; erga me & cæteros mortales omnes charitatem tuam acerbissima horrendæ mortis perpeffione potissimum declarasti. Per hæc, inquam, te oro & obsecro, vt animæ meæ spiritualiter tere exhibeas & manifestes, idēq; specie amabilissima, quam vnquam
ex im-

ex immenso amore susceperis vel cōtraxeris.
 SAP. Quanto me ab amore magis superari,
 mortisq; deformitate maiori affici passus sum,
 tanto etiam menti bene constitutæ sum ama-
 bilior. Ingens vis charitatis meæ in ineffabili
 passionis meæ acerbitate relucet, haud aliter
 quā Sol in suo splendore, vernans rosa in suo
 odore, & ignis vehemens in flagranti suo æstu
 & ardore. Attento igitur & pio auscultes ani-
 mo, quā amanter, quā cruciabiliter tua
 causa perpeffus sim.

Qualiter
 Christi chari-
 tas in eius
 passione elu-
 ceat.

*Quid ante crucifixionem Dominus per-
 tulerit.*

CAPVT II.

POST peractam cum discipulis meis cœ-
 nam vltimam, cū in monte me obtu-
 liffem, ac resignassem ad perferendū mor-
 tis horrendæ supplicium, eamq; mihi prope-
 diem imminere sentirem, præ angustia tener-
 rimi cordis mei ac totius corporis pressura, sã-
 guinem sudavi: deinde atrociter captus, dirẽ
 ligatus, miserandum in modum abductus fui.
 Eadem nocte verberibus, sputis, oculorum ob-
 uelatione indignè & contumeliosè me tracta-
 runt. Coram Caipha iniquè accusatus & mor-
 ti adiudicatus fui. Erat sanè miseria, purissimã
 Matrem meam ineffabili cordis dolore corre-
 ptam cernere, ab eo tempore quo me tantis vi-
 dit angustijs laborantem, donec essem in cruce
 suspensus. Ad Pilatum summa cum ignominia
 me adduxerunt, falso detulerunt & accusarūt,
 mortis sententia plectendum censuerunt. Scia-
 bant

Quanta qua-
 liate Iesus
 pro nobis sit
 passus.

A 3 bant